

Retratant Charles Deering

amb motiu dels 700 anys de l'Hospital

Autora: Atzavara

Modalitat Santiago Rusiñol

Em començava a fer mal tot. Sobretot els malucs. I el respatller de la cadira se'm clavava a l'avantbraç. Feia estona que havia tancat els ulls, per concentrar-me en els meus pensaments, en la meva respiració. L'inhalar i exhalar aire calma els sentits, em deia sempre la meva estimada Anna. I jo necessitava calmar-me. Estava fet un quatre en aquella posició que ja feia hores, dies, setmanes, segles que aguantava estoïcament per a que el meu amic Ramon acabés aquell maleït retrat. En bona hora vaig dir que sí...Quan et comences a fer gran t'agafa aquesta lleu vanitat de ser immortalitzat. La mort, el no-res, l'oblit són paraules que agafen un altre caire quan envelleixes. I pesen. La vida ha passat molt ràpid, massa. Però jo mai he oblidat la meva Anna ni el nostre fugaç, però, intens amor. Encara veig el seu delicat rostre sobre el coixí quan obro els ulls al matí. Sento la tebior del seu cos, la seva mà entrellaçant la meva...Per què va ser tan cruel la vida amb nosaltres? Per que se't va endur tan aviat? Poc més d'un any ens va deixar gaudir del nostre matrimoni. No ho vaig poder suportar...I vaig sol·licitar el reingrés a la marina. Els dos anys a bord del Kearsage no em van curar la ferida, tan profunda, tan dolorosa...Però, sí em van ajudar a que el cor deixés de sagnar. Endinsar-me en la cultura em va obrir nous horitzons i va modelar el meu gust artístic. M'agradava el rumb que estava agafant la meva vida, però, amb la crisi econòmica, el deure familiar em cridà i el 1881 vaig abandonar la marina de guerra per ocupar la secretaria d'una mancomunitat d'empreses dedicades a la construcció de maquinària agrícola fundada pel meu pare i que ha estat la base de la immensa fortuna de la família. Va ser aleshores quan va entrar la Marion a la meva vida i em vaig casar en segones núpcies. Tot i l'èxit, només somniava a abandonar-ho tot i començar a pintar. I així ho vaig fer. Vaig agafar-me un temps de descans a l'empresa i amb la Marion ens vam embarcar a París. Ple d'il·lusió vaig tornar a llogar el taller amb el propòsit de treballar intensament; però un maleït accident amb àcid truncà els meus plans, vaig perdre part de la visió en un ull. La vida i el meu pare m'estaven dient que aquell no era el meu camí o almenys així ho vaig entendre jo en aquell moment, i per segon cop vaig renunciar a la meva vocació per tornar a Xicago per ocupar el lloc que creia que em pertocava a l'empresa familiar. No sé si la ràbia em va donar l'empenta necessària, però, junt amb el meu germanastre James vam convertir la Deering Harvester Company en una de les empreses més importants de Xicago i també de tots els Estats Units. En una de les meves visites de negocis a Munic, vaig escapar-me a veure la VII Exposició Internacional d'Art. Eren aquelles estones que m'alimentaven l'ànima i em sentia viu. Envejava tots aquells artistes capaços d'expressar tant amb tan sols una pinzellada. Una quadre em va sorprendre, es deia El Garrote Vil i era d'un tal Ramon Casas. Era el primer cop que veia una obra seva, però dos anys més tard a París vaig tenir la sort de contemplar La Càrrega que em va fascinar. Havia de conèixer l'autor d'aquelles meravelles. No

va ser fàcil sortejar les reticències d'aquell pintor als estrangers impertinents que considerava que per esport violaven la quasi religiosa intimitat dels tallers de renom. En el viatge en cotxe per Espanya que vaig fer amb el meu bon amic i pintor Gari Melchers, ens vam aturar a Barcelona i la fortuna ens va somriure: en Casas va accedir a rebre'ns al seu taller del passeig de Gràcia. Un amic seu, un tal Miquel Utrillo, que després em donaria molts disgustos i decepcions, va fer de traductor ja que parlava anglès des que havia viatjat als Estats Units per presentar-hi un espectacle d'ombres xineses. Amb en Ramon vam connectar de seguida, ens va unir una complicitat immediata que va fer créixer una robusta amistat de prop de vint-i-cinc anys. Amb ell, vaig poder dedicar els últims anys de la meva vida al que de veritat m'apassionava. Però el temps del viatge es va exhaurir i vaig haver de tornar als Estats Units, on les obligacions em reclamaven. Com enyorava les nostres xerrades sobre art! Esperava amb ànsia els meus viatges llampec per reveure el meu amic. Però se'm feien curts, massa curts. Li insistia que creués l'Atlàntic i vingués als Estats Units, però en Ramon sempre em donava llargues perquè odiava els desplaçaments llargs i alterar la seva rutina. Només la mort de l'Emília el va fer canviar de parer. Perdre la dona que havia estat el seu amor durant prop de setze anys l'afectà profundament. Era el 1914. Va estar uns mesos amb nosaltres. Masses per a ell, massa pocs per a mi. Vaig aprofitar per a que retratés amics i tota la família, incloent-hi a mi, i ara em maleixo els ossos per haver-li-ho proposat. Vaig voler aprofitar per mostrar-li el meu país i presentar-lo en societat. Em vaig excedir. Hauria d'haver sabut que seria massa per a ell. El vaig privar de moments de soledat que li haurien donat l'aire que necessitava per no ofegar-se. Però al final va petar, es va enutjar i va marxar. Em vaig quedar desolat. Per la tristor de la seva marxa i, sobretot, per haver-l'fallat. No sé per què m'he posat aquest frac. Quedarà massa presumptuós per part meva ser retratat com si anès a un ball de l'alta societat? Em pesen les parpelles i sento el pessigolleig de la sang que lluita per fer-se pas a les venes, se m'està adormint el braç. Entro al Pavelló d'infecciosos, tot es mou, la llum té un to verdós. Damunt d'un llit hi estàs tu fill meu, duc bata i t'haig d'obrir els pulmons perquè t'hi entri oxígen...No tinguïs por Charles William, no et farà mal. Xiscles en veure l'scalpel i comença a brollar-te molta sang per la incisió, el quiròfan blanc es tenyeix de vermell, la llum sanglota, els teus crits em desperten...d'un sobresalt obro els ulls i en Ramon em clava una mirada interrogativa: Estàs bé? Sí, sí...només era un malson. Un malson que és recurrent –penso-, que m'omple d'angoixa, que no em deixa buidar els pulmons de tristesa, una tristesa densa i viscosa com un llot. De vegades sento que em manca l'aire, que intento respirar i no entra, aquesta sensació d'ofec que imagino en el teu cos, fill meu...Quan passo pel nou quiròfan de l'Hospital, el que duu el nostre nom, sento que se'm trenca el cor i al ventre la carn se m'esgarrinx a trossos esqueixats i estripats...Com si fos maleït, la vida esclafí el nostre amor i el fruit del nostre amor...la meva Anna i el nostre Charles William...El temps només ha atenuat el dolor, la ferida hi és igual, fa el mateix mal, però s'han narcotitzat els sentits i de tant patir ja no volen sentir la intensitat, que hi és, ben viva...

Llestos, Charles! Aviam si t'agrada...